

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 32, 2018

Nummer 32, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:3631](#) 28-08-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:7575](#) 24-08-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:7576](#) 24-08-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:7574](#) 24-08-2018

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:3002](#) 25-07-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:2094](#) 06-06-2018

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:3698](#) 29-08-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:3699](#) 29-08-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:7434](#) 27-08-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:6180](#) 24-08-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:6026](#) 22-08-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:7224](#) 22-08-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:8021](#) 22-08-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:10168](#) 22-08-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:6009](#) 08-08-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:10431](#) 02-08-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:10361](#) 02-08-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:6819](#) 18-07-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:7225](#) 30-05-2018

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:6946](#) 28-04-2017

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2017:11682](#) 28-03-2017

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2016:10490](#) 28-12-2016

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:2641](#) 23-08-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:2604](#) 15-08-2018

Uitspraken zonder ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 22-08-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 18-07-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 17-08-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 31-07-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 02-08-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 13-07-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Verkeersongeval. Partijen zijn in discussie over de vraag in hoeverre het ongeval de oorzaak is/was van de door eiseres ervaren klachten. De rechtbank verwijst de zaak naar de meervoudige kamer voor een inlichtingen- en schikkingscomparitie.

Eiseres heeft in de periode van 10 februari 2011 tot 1 juli 2016 klachten over hoofdpijn en nekpijn gehad als gevolg van een verkeersongeval. Omdat discussie bleef bestaan over de vraag in hoeverre het ongeval de oorzaak is/was van de door eiseres ervaren klachten over prikkelovergevoeligheid, concentratiestoornissen en vermoeidheid heeft de rechtbank besloten tot een neuropsychologische expertise.

Vooropgesteld wordt dat het deskundigenrapport consistent en logisch is opgebouwd en is onderbouwd met de behaalde testresultaten. De rechtbank gaat er dan ook van uit dat het deskundigenrapport een goede weergave geeft van de cognitieve (on)mogelijkheden van eiseres in juli 2017. Voor het antwoord op de vraag of eiseres cognitieve klachten als gevolg van het ongeval aannemelijk heeft gemaakt, zal onderscheid worden gemaakt tussen de periode van 10 februari 2011 tot 1 juli 2016 en de periode daarna. Voor de beoordeling van de situatie na 1 juli 2016 is het thans beschikbare deskundigenrapport de maatstaf.

Voor de periode van 10 februari 2011 tot 1 juli 2016 heeft de rechtbank geoordeeld dat eiseres hoofdpijn- en nekpijniklachten heeft gehad als gevolg van het ongeval. Het neuropsychologisch onderzoek van 6 maart 2013 is niet te beoordelen omdat eiseres daarbij onder haar niveau heeft gepresteerd. Zij was op dat moment onder behandeling bij een revalidatiecentrum.

Voor de periode na 1 juli 2016 geldt het volgende. De rechtbank leidt uit het deskundigenrapport af dat objectief gezien eiseres thans geen cognitieve en/of neuropsychologische stoornissen heeft. Wel blijkt uit het deskundigenrapport dat sprake is van (pre-existente) psychologische factoren die het functioneren van eiseres (nog) nadelig beïnvloeden. Er wordt gesproken over lichte problemen. Omdat de verzekeraar/aansprakelijke partij het slachtoffer dient te nemen zoals zij is, staan predispositie of pre-existente factoren niet in de weg aan toerekening van subjectief ervaren klachten aan het ongeval. In het kader

van de schadebegroting kan een dergelijke pre-existentie ertoe leiden dat de looptijd van de schade wordt bekort. Geen van partijen heeft op dit punt een gemotiveerd standpunt ingenomen. De rechtbank sluit niet uit dat aan de wijze waarop eiseres erin is geslaagd haar werk (langzaamaan) te hervatten argumenten kunnen worden ontleend ter beantwoording van de vraag of aannemelijk is dat de lichte problemen die het gevolg zijn van de predispositie en persoonlijkheidsstructuur in de toekomst nog verder zullen verminderen. Voorts dient de vraag te worden beantwoord in hoeverre de lichte problemen op den duur nog zijn toe te rekenen aan het ongeval. Voor toerekening aan het ongeval geldt de voorwaarde dat de klachten reëel, niet ingebeeld, niet voorgewend en niet overdreven zijn. Aan deze voorwaarde wordt deels niet voldaan, waar de deskundige spreekt over lichte functionele aggraviatie en somatische fixatie. Daarom vraagt de rechtbank ook voor de periode na 1 juli 2016 zich af of het benoemen van deskundigen, zoals door eiseres verzocht, de meest doelmatige stap is.

Bij deze stand van zaken komt het de rechtbank daarom geraden voor om met partijen te bespreken of het mogelijk is om op basis van de thans beschikbare gegevens de schade te begroten. Anders dan eiseres heeft gesteld, kan met de huidige deskundigenrapporten niet worden aangenomen dat tot het 67-ste jaar schade wordt geleden. Evenmin kan zonder enige toelichting de stelling van Allianz worden beoordeeld dat met het voorschot alle schade van eiseres is betaald. Daarom zal een comparitie van partijen worden gelast.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 29-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:3698

Zaaknummer: C/05/288887 / HZ ZA 15-390

Rechters: J.A.M. Strens-Meulemeester

Advocaten: N.P.H. Borm en H.A. Kragt

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor doodslag en brandstichting. Ex van verdachte en eigenaar van het uitgebrande huis voegt zich als benadeelde partij in strafproces; toewijzing € 2.000 immateriële schadevergoeding aan hem, nu hij zijn huis en alle zich daar bevindende persoonlijke bezittingen is kwijtgeraakt (aantasting persoonlijke levenssfeer).

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 29-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:3699

Zaaknummer: 05/881813-17

Rechters: Y.M.J.I. Baauw, D.S.M. Bak en H.F.R. van Heemstra

Advocaten: E.J.M.J. Damen

Wetsartikelen: 157 Sr en 287 Sr

RECHTSPRAAK

Het zijn van de voorste auto bij een kop-staartbotsing is niet voldoende om af te wijken van de hoofdregel van artikel 150 Rv. Hof wijst tussenarrest en biedt appellante de mogelijkheid om het bewijs van de door haar gestelde toedracht van het ongeval te leveren.

Het gaat in deze zaak om de schade die het gevolg is van een aanrijding tussen twee personenauto's. Daarbij is de door de echtgenoot van appellante bestuurde Mercedes op 15 oktober 2013 aangereden door de verzekerde van geïntimeerde. Aldus ligt de vraag voor of de verzekerde van geïntimeerde onrechtmatig heeft gehandeld in de zin van artikel 6:162 BW jegens appellante als eigenaar van de Mercedes, hetgeen door appellante is gesteld en door geïntimeerde is betwist. Daarbij is van belang wat de toedracht van het ongeval is geweest.

Het hof volgt de vaste rechtspraak bij kop-staartbotsingen (zie onder meer HR 13 april 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB1065, Hof 's-Hertogenbosch 5 december 2017, ECLI:NL:GHSHE:2017:5463 en Hof Amsterdam 26 april 2016, ECLI:NL:GHAMS:2016:1720). Voorop staat dat ingevolge de hoofdregel van artikel 150 Rv de partij die zich beroept op rechtgevolgen van door haar gestelde feiten of rechten, de bewijslast van die feiten of rechten draagt, tenzij uit enige bijzondere regel of uit de eisen van redelijkheid en billijkheid een andere verdeling van de bewijslast voortvloeit. Ingevolge deze hoofdregel rust in dit geval de bewijslast van de stelling dat de verzekerde van geïntimeerde op onzorgvuldige wijze aan het verkeer heeft deelgenomen en daardoor tegen de auto van appellante is gebotst op appellante. De enkele omstandigheid dat de verzekerde van geïntimeerde achterop de auto van appellante is gebotst, rechtvaardigt geen uitzondering op deze hoofdregel van bewijslastverdeling. Volgens diezelfde vaste rechtspraak biedt het enkele feit dat de achterste auto op de voorste auto is gebotst, onvoldoende basis om de bestuurder van de voorste auto voorshands geslaagd te achten in het bewijs dat de bestuurder van de achterste auto een aan hem toerekenbare verkeersfout heeft gemaakt. Het enkele feit dat de verzekerde van geïntimeerde met zijn auto op die van appellante is gebotst, is dus onvoldoende om appellante voorshands geslaagd te kunnen achten in het bewijs van haar stelling dat de verzekerde van geïntimeerde op de door appellante gestelde onzorgvuldige wijze aan het verkeer heeft deelgenomen.

Omdat uit de in het geding gebrachte producties (vooral nog) niet het bewijs van de door appellante gestelde toedracht van het ongeval volgt, laat het hof de appellante – overeenkomstig haar aanbod – toe tot het bewijs dat de verzekerde van geïntimeerde onvoldoende afstand heeft gehouden tot de Mercedes van appellante en daardoor tegen deze auto is aangereden. Het hof houdt iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 28-08-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:3631

Zaaknummer: 200.206.855_01

Rechters: E.J. van Sandick, O.G.H. Milar en P.P.M. Rousseau

Advocaten: R.H.A. Julicher en S. van den Burgt

Wetsartikelen: 150 Rv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging doodslag door slachtoffer met kapot bierflesje in de nek te steken. Gestelde kosten voor mantelzorg komen niet voor vergoeding in aanmerking, nu het geen rechtstreekse schade van de benadeelde partij zelf betreft, maar schade die de vriendin van slachtoffer zou hebben geleden: niet-ontvankelijkheid. Toewijzing immateriële schadevergoeding van € 5.000 aan slachtoffer.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 27-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:7434

Zaaknummer: 15/091766-18

Rechters: A.F. van Hoorn, D.D.M. Hazeu en I.S. Burggraaff

Advocaten: P.K. de Blieck-Willemsen

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Sport Medisch Centrum Amsterdam (SMCA) aansprakelijk voor de schade die een 8-jarige jongen leed nadat hij een voetbaldoel op zijn hoofd kreeg. Toetsing Kelderluik-criteria.

Op 8-jarige leeftijd kreeg de zoon van eiser tijdens het voetballen een verplaatsbaar en inklapbaar ijzeren voetbaldoel op zijn hoofd. Het ongeval is door niemand waargenomen. Het doel was niet verankerd in het veld, de horizontale balken waren niet verzwaard en het doel was niet ingeklapt. De zoon van eiser liep als gevolg van het ongeval een hoofdwond op. Zijn vader (eiser) vordert een verklaring voor recht dat gedaagde 1, eigenaar van het doel, hoofdelijk en gedaagde 2 en gedaagde 3 voor gelijke delen aansprakelijk zijn voor de door hem geleden schade. Eiser legt aan zijn vordering ten grondslag dat gedaagde 1 jegens hem en zijn zoon onrechtmatig heeft gehandeld door het doel op het veld te laten staan zoals zij heeft gedaan, zonder dit te zekeren, in te klappen en op te bergen, of op andere wijze te voorkomen dat het zou kunnen vallen. Aldus gaat het om de vraag of gedaagde 1, die het doel onbeheerd heeft achtergelaten, aansprakelijk is voor de schade die door de val van het doel is ontstaan.

De kantonrechter overweegt als volgt. Gedaagde 2 en gedaagde 3 hebben als maten van de maatschap het gelijk aan hun zijde waar zij stellen dat hen geen verwijt wordt gemaakt of treft, zodat een verklaring voor recht hen niet kan betreffen. De aansprakelijkheid is (voorhands) geen hoofdelijke, nu een medeschuldenaar ontbreekt.

De oorzaak van de val van het doel staat met geen begin van zekerheid vast. De zoon van eiser heeft verklaard dat hij misschien met de schouder van de achterzijde tegen de doelpaal heeft geduwd, waardoor het doel is gevallen. De kantonrechter gaat veronderstellendewijs uit van deze oorzaak. De rechtsvraag dient te worden beantwoord aan de hand van alle omstandigheden van het geval, waaronder de hoegrootheid van de kans dat hierbij schade zou ontstaan, de mogelijke ernst en omvang van die schade en de bezwaarlijkheid van het nemen van veiligheidsmaatregelen ter voorkoming daarvan.

Na toetsing van de *Kelderluik*-criteria komt de rechter tot de slotsom dat gedaagde 1 aansprakelijk is voor de door eiser – in de vorm van het letsel en de herstel- en behandelingskosten van zijn zoon – geleden schade. Immers, gedaagde 1 had haar doel

geplaatst op een voetbalveld, waar naar zij wist met regelmaat voetbaltrainingen worden gegeven. Naar iedereen die (zoals de kantonrechter) weleens een training aan F'jes of E'tjes heeft gegeven weet, en ook gedaagde 1 zich had moeten realiseren, gaat het onbegeleid voetbalspel van de pupillen gepaard met stoeien, duwen, trekken en hangen (aan elkaar, aan de bal en aan ander materiaal zoals het doel) en wordt daarbij zelden de oplettendheid in acht genomen die van oudere spelers kan worden verwacht. De kans dat het onbeheerd achterlaten van het doel zou leiden tot schade wanneer doel zou omvallen door het ongecoördineerde spel van de kinderen, beoordeelt de kantonrechter daarom als aanzienlijk. Dat die schade mogelijk ernstig is, is een vanzelfsprekendheid gelet op de hardheid van het ijzer in relatie tot de zachtheid van de kinderhuid en -schedel. Tot slot komt het nemen van veiligheidsmaatregelen door gedaagde 1 de kantonrechter geenszins bezwaarlijk voor. Die hadden simpelweg kunnen bestaan uit het inklappen van het doel en bevestigen daarvan door een ketting met hangslot aan de omheining, zoals na afloop van trainingen gebruikelijk is. De gevorderde verklaring voor recht wordt toegewezen. De kantonrechter houdt verder iedere verdere beslissing aan en de zaak wordt verwezen naar de rol voor uitlating door partijen over de gewenste wijze van voortprocederen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 24-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:6180

Zaaknummer: 6531328 CV EXPL 17-29056

Rechters: E.P. van Unen

Advocaten: W.H. Boomstra en C.W. Gijsbers

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor medeplegen zware mishandeling met voorbedachten raad. Verdachten namen slachtoffer zijn pinpas af en hebben hem vervolgens op wrede wijze mishandeld teneinde hem te dwingen zijn pincode te noemen. Volledige toewijzing immateriële schadevergoeding (€ 10.000) aan slachtoffer. Slachtoffer lijdt aan PTSS en heeft blijvende littekens van brandwonden (toegebracht met een strijkijzer), onder meer in zijn gezicht.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 24-08-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:7575

Zaaknummer: 21-003055-17

Rechters: A. van Waarden, J.D. den Hartog en M.B.T.G. Steeghs

Advocaten: M.H.H. Meulemeesters

Wetsartikelen: 303 Sr, 310 Sr en 311 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor medeplegen zware mishandeling met voorbedachten raad. Verdachten namen slachtoffer zijn pinpas af en hebben hem vervolgens op wrede wijze mishandeld teneinde hem te dwingen zijn pincode te noemen. Volledige toewijzing immateriële schadevergoeding (€ 10.000) aan slachtoffer. Slachtoffer lijdt aan PTSS en heeft blijvende littekens van brandwonden (toegebracht met een strijkijzer), onder meer in zijn gezicht.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 24-08-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:7574

Zaaknummer: 21-003054-17

Rechters: A. van Waarden, J.D. den Hartog en M.B.T.G. Steeghs

Advocaten: M. van Dam

Wetsartikelen: 303 Sr, 310 Sr en 311 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor medeplegen zware mishandeling met voorbedachten raad. Verdachten namen slachtoffer zijn pinpas af en hebben hem vervolgens op wrede wijze mishandeld teneinde hem te dwingen zijn pincode te noemen. Volledige toewijzing immateriële schadevergoeding (€ 10.000) aan slachtoffer. Slachtoffer lijdt aan PTSS en heeft blijvende littekens van brandwonden (toegebracht met een strijkijzer), onder meer in zijn gezicht.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 24-08-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:7576

Zaaknummer: 21-003056-17

Rechters: A. van Waarden, J.D. den Hartog en M.B.T.G. Steeghs

Advocaten: P.C. Smit

Wetsartikelen: 303 Sr, 310 Sr en 311 Sr

RECHTSPRAAK

Bevestiging aangevallen uitspraak. Geen dienstongeval. Het ongeval vindt niet in overwegende mate zijn oorzaak in de aard van deze werkzaamheden of in bijzondere omstandigheden waaronder de functie moet worden verricht.

Op 27 mei 2017 omstreeks 15.30 uur is appellant tijdens het werk in de brandweerkazerne een ongeval overkomen. Daarbij is hij na het programmeren van de C2000-apparatuur in een brandweervoertuig uit de cabine gesprongen/gevallen. Ongeval terecht niet aangemerkt als dienstongeval. De korpschef heeft zich hierbij op het standpunt gesteld dat het programmeren van de C2000-randapparatuur in brandweervoertuigen behoort tot de in de functie van appellant als lokaal beheerder te verrichten werkzaamheden. Het ongeval vindt niet in overwegende mate zijn oorzaak in de aard van deze werkzaamheden of in bijzondere omstandigheden waaronder de functie moet worden verricht. De Raad kan zich vinden in het oordeel van de rechtbank dat de korpschef appellant evenmin heeft blootgesteld aan een verhoogd risico door de omstandigheden waaronder de programmeerwerkzaamheden moesten worden verricht. De Raad onderschrijft de overwegingen die de rechtbank aan dit oordeel ten grondslag heeft gelegd en bevestigt de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 23-08-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:2641

Zaaknummer: 17/2681 AW

Rechters: N.J. van Vulpen-Grootjans

Advocaten: E.J.G. Jonkers-Hebben en I.M. Haagmans

RECHTSPRAAK

Bevoegdheidsincident in (letselschade)zaak naar aanleiding van ski-ongeval in Oostenrijk. Internationale bevoegdheid Nederlandse rechter op grond van Brussel Ibis-Vo. Geen bevoegdheid ten aanzien van de op onrechtmatige daad gebaseerde vordering van de werkgever/verzekeraar, omdat Handlungsort en Erfolgsort niet in Nederland zijn gelegen. Wel bevoegdheid ten aanzien van de vordering van eiseres sub 1, nu deze vordering contractueel van aard is; eiseres sub 1 is een consument. Verwijzing zaak naar kantonrechter.

Zugspitzbahn exploiteert een skigebied in Oostenrijk. Eiseres is in 2015 tijdens een wintersportvakantie op de skipiste in dit skigebied gewond geraakt. DSW is de zorgverzekeraar en werkgever van eiseres. DSW en eiseres (hierna tezamen: eiseressen) vorderen in de hoofdzak dat de rechtbank voor recht verklaart dat Zugspitzbahn aansprakelijk is voor alle door eiseres en DSW geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade als gevolg van het ongeval. In het incident vordert Zugspitzbahn dat de rechtbank zich onbevoegd verklaart.

De rechtbank overweegt dat haar bevoegdheid dient te volgen uit de bevoegdheidsregels van Brussel Ibis-Vo. De rechtbank onderzoekt allereerst of zij bevoegd is kennis te nemen van de door DSW ingestelde vorderingen. Nu geen sprake is van een contractuele rechtsverhouding tussen DSW en Zugspitzbahn, kan de bevoegdheid van de rechtbank niet blijken uit artikel 7 sub 1 Brussel Ibis-Vo. Ook de bevoegdheidsregels in artikel 10-16 Brussel Ibis-Vo zijn niet van toepassing, nu die geen betrekking hebben op vorderingen van de verzekeraar tegen derden als de onderhavige vorderingen. Tot slot kan de rechtbank geen bevoegdheid ontleen aan artikel 7 sub 2 Brussel Ibis-Vo. Hiertoe overweegt de rechtbank dat als Handlungsort in de zin van dit artikel moet worden aangemerkt de plaats waar de schade is veroorzaakt die eiseres heeft geleden. Aangezien de eerste schade die eiseres heeft opgelopen de schade aan haar lichaam is die is ontstaan tijdens haar ongeval op de piste in Oostenrijk, is het Handlungsort gelegen in Oostenrijk, zodat die plaats niet kan leiden tot de bevoegdheid van deze rechtbank. Datzelfde geldt voor het Erfolgsort. De rechtbank verklaart zich onbevoegd kennis te nemen

van de vordering van DSW tegen Zugspitzbahn.

De rechtbank onderzoekt vervolgens of zij bevoegd is kennis te nemen van de door eiseres ingestelde vorderingen. Tussen eiseres en Zugspitzbahn bestaat een overeenkomst. Op grond van artikel 18 Brussel Ibis-Vo is de rechtbank bevoegd, voor zover eiseres heeft te gelden als een consument in de zin van dit artikel, nu eiseres woonplaats heeft binnen het rechtsgebied van deze rechtbank. Voor de toepasselijkheid van afdeling 4 van Brussel Ibis-Vo (artikel 17-23 Brussel Ibis-Vo) moet echter wel voldaan zijn aan het bepaalde onder c van het eerste lid van artikel 17 Brussel Ibis-Vo. In dat verband overweegt de rechtbank dat eiseres via internet met behulp van een creditcard vanuit Nederland de skipas voor het Oostenrijkse skigebied heeft aangeschaft. De rechtbank concludeert aan de hand van jurisprudentie van het Hof van Justitie (van 7 december 2010 in de gevoegde zaken C-585/08 (*Pammer/Schlüter*) en C-144/09 (*Alpenhof/Heller*), ECLI:EU:C:2010:740) dat Zugspitzbahn haar commerciële activiteiten richt op de Nederlandse consumentenmarkt. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat eiseres kan worden aangemerkt als consument in de zin van artikel 17 lid 1 aanhef en onder c Brussel I-bis Vo. Hieruit volgt dan ook dat deze rechtbank bevoegd is kennis te nemen van de vordering van eiseres tegen Zugspitzbahn voor zover aan deze vordering de tussen eiseres en Zugspitzbahn gesloten overeenkomst ten grondslag is gelegd. Aangezien dit contractuele geschil tussen eiseres en Zugspitzbahn een consumentenkoopovereenkomst betreft in de zin van artikel 93 onder c Rv, verwijst de rechtbank de zaak naar de kantonrechter.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 22-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:7224

Zaaknummer: C/10/549224 / HA ZA 18-431

Rechters: C. Bouwman

Advocaten: Z.J. Rittersma en G.C. Endedijk

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling vanwege gewapende overval op snackbar. Slachtoffer (eigenaresse van snackbar) heeft aan overval PTSS overgehouden en heeft snackbar verkocht vanwege angst. Immateriële schadevergoeding van € 5.000 toegewezen aan slachtoffer.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 22-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:6026

Zaaknummer: 13.669033-17

Rechters: M. Vaandrager, C.C.M. Oude Hengel en A.C.J. Klaver

Wetsartikelen: 312 Sr

RECHTSPRAAK

Verjaring aansprakelijkheid voor ontuchtige handelingen. Artikel 161 Rv: dwingende bewijskracht strafvonnis. Consequentie van artikel 3:310 lid 4 BW is dat op grond van het impliciete oordeel van de strafrechter over de verjaring, ook de vorderingen van eiser gebaseerd op de onrechtmatige handelingen bestaande in de handelingen waarvoor gedaagde uit dat vonnis is veroordeeld, niet zijn verjaard.

Gedaagde is in 2015 strafrechtelijk veroordeeld voor ontuchtige handelingen. Eiser, strafrechtelijk gezien het slachtoffer van de ontuchtige handelingen, wil een schadevergoeding ontvangen van gedaagde. Gedaagde voert een verjaringsverweer, nu de laatste ontuchtige handeling jegens eiser heeft plaatsgevonden in het jaar 2000. De ontuchtige handelingen vingen reeds aan in 1992. De rechtbank overweegt als volgt. Omdat de feiten gepleegd tussen 1992 en (1 september) 1994, toen artikel 3:310 lid 4 BW van kracht werd, volgens de vóór 1 september 1994 toepasselijke verjaringsregels naar burgerlijk recht nog niet verjaard waren, vallen de feiten gepleegd tussen 1992 en 1 september 1994 vanaf laatstgemelde datum volgens de overgangsrechtelijke bepalingen onder hetzelfde sedertdien geldende verjaringsregime van artikel 3:310 lid 4 BW en daarmee onder het verjaringsregime van artikel 70 en 71 Sr. Artikel 3:310 lid 4 BW bepaalt dat de civielrechtelijke schadevergoedingsvordering wegens een onrechtmatige daad bestaande in een strafbaar feit naar Nederlands recht niet verjaart zolang – voor zover in dit geschil relevant – het recht tot strafvordering niet door verjaring is vervallen. Uit het strafvonnis van 6 mei 2015 volgt impliciet dat de feiten die aan gedaagde waren ten laste gelegd in strafrechtelijke zin niet zijn verjaard. Uit het bepaalde in artikel 161 Rv volgt de dwingende bewijskracht van het strafvonnis ten aanzien van de feiten die ten laste van gedaagde bewezen zijn verklaard. Nu de strafrechter niet heeft geoordeeld dat de ten laste gelegde feiten geheel of gedeeltelijk zijn verjaard, heeft het strafvonnis gelet op de bedoelde samenhang op grond van het bepaalde in artikel 161 Rv ook dwingende bewijskracht ten aanzien van het impliciete oordeel van de strafrechter over de verjaring van de ten laste gelegde feiten. Bovendien is de consequentie van artikel 3:310 lid 4 BW dat op grond van het impliciete oordeel van de strafrechter over de verjaring, ook de vorderingen van eiser gebaseerd op de onrechtmatige handelingen bestaande in de handelingen waarvoor gedaagde

in dat vonnis is veroordeeld, niet zijn verjaard. Gedaagde heeft geen tegenbewijs geleverd. Dit betekent dat thans de door de feiten veroorzaakte schade moet worden vastgesteld. De rechtbank beveelt dan ook een comparitie van partijen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 22-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:8021

Zaaknummer: C/03/225175 / HA ZA 16-513

Advocaten: N.D. Geraads en R.W.J.L. Loonen

Wetsartikelen: 3:310 lid 4 BW en 161 Rv

RECHTSPRAAK

Afwijzing van de vordering tot vergoeding van de letselschade van Consument. Consument heeft niet kunnen aantonen dat zij door een ander motorrijtuig is aangereden.

Consument is op 30 juni 2017 ten val gekomen. Consument stelt dat zij door een onbekend motorrijtuig is aangereden en hierdoor materiële en letselschade heeft opgelopen. Zij heeft het Waarborgfonds verzocht om tot vergoeding van de schade over te gaan. Het Waarborgfonds heeft de situatie door een expertisebureau laten onderzoeken. Het expertisebureau heeft geen bewijsmateriaal gevonden waaruit kon worden geconcludeerd dat Consument door een ander motorrijtuig is aangereden. Consument heeft niet daadwerkelijk aangetoond dat zij is aangereden door een ander motorrijtuig en daarmee is niet voldaan aan de bewijslast zoals neergelegd in artikel 150 Rv. De vordering van Consument wordt afgewezen.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 22-08-2018

Zaaknummer: GC 2018-521

RECHTSPRAAK

Exploitant van restaurant stelt Gemeente aansprakelijk op grond van onrechtmatige daad. Rechtbank wijst vorderingen af: het stellen van eisen omtrent brandwerende voorzieningen kan niet worden aangemerkt als een onrechtmatige daad.

Lemapa (eiseres) exploiteert een restaurant. Achterin het restaurant op de begane grond bevindt zich de keuken, met daarboven op de eerste etage een ruimte waar zich de motor van de afzuiginstallatie van de keuken bevindt. De overige ruimte(s) op de eerste etage, pandnummer 7A, verhuurt de heer A als woonruimte. De Gemeente (gedaagde) meldt aan de heer A dat de vloer/plafondconstructie tussen de begane grond en de eerste verdieping 60 minuten brandwerend dient te zijn. Na een brand heeft de heer Y, plaatsvervangend chef van de afdeling Preventie van de brandweer Leiden, (samen met de bouwinspecteur van de Gemeente) op 18 augustus 1999 de panden waarin het restaurant is gevestigd bezocht en de aldaar uitgevoerde werkzaamheden gecontroleerd. Lemapa heeft vervolgens brandwerende voorzieningen aangebracht, waarna het restaurant is heropend.

Lemapa vordert onder andere een verklaring voor recht dat het mondeling bevel op 18 augustus 1999 van de heer Y om het gehele restaurant van een 60 minuten brandwerende laag aan plafond en wanden te voorzien, moet worden aangemerkt als een onrechtmatige daad en dat de Gemeente daarvoor aansprakelijk is. Aldus ligt de vraag voor of de Gemeente in 1999 mocht eisen dat Lemapa brandwerende voorzieningen aan het plafond van het restaurant in de panden nummers 7-11 zou aanbrengen, met een brandwerendheid van 60 minuten.

De rechtbank overweegt dat voor de beoordeling dient te worden uitgegaan van het Bouwbesluit 1992. Voor zover de scheiding tussen brandcompartimenten wordt gevormd door een vloer, gaat het om de brandwerendheid van de hoofddraagconstructie van de vloer. In het Bouwbesluit 1992 is de eis van brandwerendheid van de hoofddraagconstructie van de vloer bij nieuwbouw gesteld op 60 minuten en bij bestaande bouw op 30 minuten. De rechtbank overweegt dat het restaurant op de begane grond en de woningen op de eerste etage van pand nummer 7A moeten worden beschouwd als verschillende brandcompartimenten. Vast staat dat bij de verbouwing van pandnummer 7A in 1997 voor de vloer tussen de begane grond en

de eerste etage de eis is gesteld van een brandwerendheid van 60 minuten. De rechtbank overweegt dat ten aanzien van de branddoorslag vanuit pandnummer 7A naar het restaurant met het aanbrengen van de anhydrietvloer op de bestaande houten vloer is voldaan aan de eis van brandwerendheid van 60 minuten. Uit de verschillende stukken kan worden afgeleid dat de brandwerendheid van de anhydrietvloer op zichzelf niet volstaat voor eventuele branddoorslag vanaf de onderzijde, vanuit het restaurant op de begane grond naar de vloer op de eerste etage. De draagbalkconstructie waarop de vloer rust moet zelf ook 60 minuten brandwerend zijn.

Lemapa lijkt te betogen, dat met de goedkeuring van de Gemeente in 1997 voor het aanbrengen van de anhydrietvloer op de eerste etage ervan kan worden uitgegaan dat de daarvoor benodigde draagconstructie toereikend is geacht. De rechtbank is van oordeel dat de enkele goedkeuring en het feitelijk aanbrengen van de anhydrietvloer op de eerste etage in pandnummer 7A onvoldoende is om te kunnen concluderen, dat in 1997 daarmee de branddoorslag van de hoofddraagconstructie van die vloer en de plafonds in het restaurant op de begane grond is beoordeeld en geaccordeerd op voldoende brandwerendheid. De rechtbank is met Lemapa van oordeel dat de heer Y tijdens het bezoek in augustus de eis heeft gesteld, dat het plafond in het gehele restaurant moet worden voorzien van een brandwerende laag met een brandwerendheid van 60 minuten, voordat het restaurant zou kunnen worden heropend. De heer Y had naar het oordeel van de rechtbank ten aanzien van het plafond van de ruimte op de begane grond deze eis ook mogen stellen. Uit de verklaring van de heer Y kan worden afgeleid dat het plafond in het restaurant ook in 1999 was afgedekt en de balken niet zichtbaar waren. Nu de balken en de draagconstructie aan het plafond in het restaurant in 1999 waren afgedekt, kan naar het oordeel van de rechtbank niet worden geconcludeerd dat de bestaande constructie voldeed aan de eisen. In het licht van deze omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat de heer Y de eis mocht stellen dat een brandwerende laag van 60 minuten brandwerendheid aan het plafond zou worden aangebracht.

Nu de Gemeente de eis had mogen stellen dat Lemapa brandwerende voorzieningen met een brandwerendheid van 60 minuten zou aanbrengen, is er geen sprake van een onrechtmatige daad, en dient de vordering reeds om die reden afgewezen te worden. Derhalve kan verder in het midden blijven of Y bevoegd was om de Gemeente te vertegenwoordigen en of het handelen van Y kan worden toegerekend aan de Gemeente.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 22-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:10168

Zaaknummer: C/09/522331 / HA ZA 16-1320

Rechters: R.C. Hartendorp

Advocaten: L. Roumen en V.H. Affourtit

RECHTSPRAAK

Geen aanspraak op uitkering uit hoofde van de arbeidsongeschiktheidsverzekering vanwege whiplashklachten. Geen medisch objectiveerbare oorzaak.

Claim op arbeidsongeschiktheidsverzekering na aanrijding met whiplash als gevolg. Aan de orde is de vraag of Consument na 1 maart 2014, de datum waarop Verzekeraar de uitkering heeft beëindigd, nog rechten aan de arbeidsongeschiktheidsverzekering kan ontlenen. De verzekeringsvoorwaarden bepalen dat sprake is van arbeidsongeschiktheid als de verzekerde rechtstreeks en uitsluitend door medisch vast te stellen gevolgen van een ongeval en/of ziekte zijn werkzaamheden verbonden aan het op het polisblad vermelde beroep voor ten minste 25% niet meer kan verrichten. De Commissie stelt vast dat Verzekeraar twee neurologische expertises, één neuropsychologische expertise en één verzekeringsgeneeskundig onderzoek heeft laten verrichten. De expertiserapporten leiden alle tot de conclusie dat de klachten van Consument medisch objectief gezien niet kunnen worden verklaard vanuit een bepaald ziektebeeld. De Commissie is niet gebleken dat de rapporten op een onzorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen. Een consument die de juistheid van de constatering en conclusies in een deskundigenrapport bestrijdt moet zijn stellingen onderbouwen met concrete en deugdelijke argumenten. Consument heeft in dit geval tegenover deze rapportages, slechts twee stukken uit de behandelende sector overgelegd. Deze stukken bevatten geen concrete inhoudelijke argumenten op grond waarvan moet worden geconcludeerd dat de rapportages van de drie experts en het verzekeringsgeneeskundig onderzoek terzijde moeten worden geschoven. De vordering van Consument wordt afgewezen.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 17-08-2018

Zaaknummer: GC 2018-513

RECHTSPRAAK

Verzoek om verhoging WAO-uitkering vanwege toename van de arbeidsongeschiktheid als gevolg van een verkeersongeval wordt afgewezen. Geen sprake van een toename van de arbeidsongeschiktheid uit dezelfde ziekteoorzaak binnen vijf jaar.

WAO uitkering ongewijzigd voortgezet. Verzoek om verhoging terecht afgewezen. Geen sprake van een toename van de arbeidsongeschiktheid uit dezelfde ziekteoorzaak binnen vijf jaar. Zorgvuldig medisch onderzoek. Ten onrechte geen arbeidskundige beoordeling per 15 mei 2012, 104 weken na 18 mei 2010. De arbeidsdeskundige bezwaar en beroep heeft, zo blijkt uit het rapport van 30 oktober 2017, alsnog over de mate van arbeidsongeschiktheid per 15 mei 2012 een nader arbeidskundig onderzoek uitgevoerd en heeft vastgesteld dat de mate van arbeidsongeschiktheid op en na die datum 27,43% bedraagt.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 15-08-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:2604

Zaaknummer: 15/8242 WAO

Rechters: J.S. van der Kolk

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Verdachte heeft verkeersongeluk veroorzaakt, getroffen bromfietser mishandeld en de plaats delict verlaten. Benadeelde partij niet-ontvankelijk in vordering: de door slachtoffer gevorderde schade is niet het gevolg van de mishandeling of van het verlaten van de plaats van het ongeval door verdachte, maar van het verkeersongeval op zichzelf.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 08-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:6009

Zaaknummer: 13/741279-17 (A) + 13/746014-18 (B)

Rechters: G.P.C. Janssen, G.M. van Dijk en C.M. Berkhout

Advocaten: M.A.C. de Bruijn en R.S.J. Hoogstraten

Wetsartikelen: 184 Sr, 300 Sr, 7 WVV 1994 en 176 WVV 1994

RECHTSPRAAK

Ongelukkige struikelpartij. Schadevordering van Consument wordt afgewezen. Geen onrechtmatige daad.

Aansprakelijkheidsverzekering particulieren. Verzekeraar heeft geweigerd dekking te verlenen onder de aansprakelijkheidsverzekering van Consument. Tussen partijen staat ter discussie of Consument aansprakelijk is voor de schade van de benadeelde partij en Verzekeraar in de gegeven omstandigheden gehouden is dekking te verlenen. De Commissie oordeelt dat aan de vereisten voor aansprakelijkheid niet is voldaan (geen onrechtmatig handelen of nalaten) zodat voor de geclaimde schade geen dekking bestaat onder de aansprakelijkheidsverzekering van Consument. De vordering van Consument wordt afgewezen.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 02-08-2018

Zaaknummer: GC 2018-482

RECHTSPRAAK

Vordering van Consument tot vergoeding van zijn inkomensschade en materiële schade als gevolg van een verkeersongeval wordt afgewezen. Causaal verband niet aangetoond. Fraude.

Consument heeft van Verzekeraar een schadevergoeding gevorderd, omdat hij door een aanrijding letsel heeft opgelopen waardoor hij inkomensverlies heeft geleden. De grondslag voor die vordering is op artikel 6 WAM gebaseerd. Verzekeraar heeft de schade niet vergoed en stelt dat sprake is van fraude. Volgens Verzekeraar blijkt de fraude uit de verklaring van Consument omtrent de snelheid waarmee de auto reed, de omstandigheid dat hij geen medische onderbouwing van zijn klachten heeft gegeven en omdat hij onwaar heeft geantwoord op de vraag of hij eerder bij een ongeval betrokken is geweest waarbij hij letsel heeft opgelopen. Consument vordert vergoeding van zijn schade en doorhaling van de registratie van zijn persoonsgegevens in het Incidentenregister en het Extern Verwijzingsregister. De Commissie oordeelt dat niet is komen vast te staan dat Consument letsel heeft opgelopen. Ten aanzien van de fraude oordeelt de Commissie dat de feiten en omstandigheden een zwaardere verdenking dan een redelijk vermoeden van schuld opleveren. Vorderingen afgewezen.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 31-07-2018

Zaaknummer: GC 2018-471

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling vanwege (ernstige) geweldpleging tegen personeel van FPK te Amsterdam. Volledige toewijzing immateriële schadevergoeding aan benadeelde partij (€ 10.000). Blijvende gezondheidsschade: benadeelde partij lijdt aan PTSS en heeft aan het delict onder andere een hersenschudding, een kneuzing in het gezicht, aanhoudende duizelingen en energieproblemen overgehouden.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 25-07-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:3002

Zaaknummer: 23-003950-16

Rechters: J.J.I. de Jong, I.M.H. van Asperen de Boer-Delescen en B.A.A. Postma

Wetsartikelen: 300 Sr en 302 Sr

RECHTSPRAAK

Afwijzing van de vordering van Consument tot het vergoeden van de externe advocaatkosten. Het voorstel tot het verrichten van een psychiatrische expertise om het causaal verband vast te stellen tussen de psychische klachten en het politieoptreden is voldoende om tekortschieten in beoordeling haalbaarheid te zuiveren.

Consument stelt dat het optreden van een aantal agenten bij een aanhouding tot psychische klachten heeft geleid en doet daarvoor een beroep op de dekking van zijn rechtsbijstandverzekering. Consument vordert vergoeding van externe advocaatkosten op basis van een onbeperkt budget. Rechtsbijstanduitvoerder is van mening dat de kans op succes vrij gering is, omdat Consument al last heeft van een chronisch PTSS. Consument doet hierop een beroep op de geschillenregeling. De advocaat komt mede op basis van het advies van de medisch adviseur van Rechtsbijstanduitvoerder tot de conclusie dat het niet haalbaar zal zijn om de problemen van Consument op het conto van de politie te schrijven. Ter zitting blijkt dat Consument een klacht tegen de medisch adviseur heeft ingediend en dat het Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Consument in het gelijk heeft gesteld. De medisch adviseur van Rechtsbijstanduitvoerder heeft zijn stelling volgens het tuchtcollege te stellig geformuleerd. De Commissie is van oordeel dat Rechtsbijstanduitvoerder jegens Consument in de uitvoering van de rechtsbijstand, in het bijzonder de beoordeling van de haalbaarheid van de zaak, is tekortgeschoten. Dit betekent echter niet dat de vordering van Consument, te weten het door Rechtsbijstanduitvoerder verder verlenen van rechtsbijstand in de door hem gewenste vorm, moet worden toegewezen. Eerst zal moeten worden vastgesteld door een deskundige dat sprake is van causaal verband tussen het politieoptreden en de psychische klachten van Consument. Rechtsbijstanduitvoerder heeft Consument eerder dit traject aangeboden. Consument heeft deze mogelijkheid echter afgewezen. De vordering van Consument wordt afgewezen.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 18-07-2018

Zaaknummer: GC 2018-435

RECHTSPRAAK

Gemeente als wegbeheerder aansprakelijk voor ongeval op fietspad. Bosfietspad voldoet ter plaatse van het ongeval, te weten een smalle, onoverzichtelijke, dichtbegroeide bocht, niet aan de eisen die daaraan onder de gegeven omstandigheden mogen worden gesteld en de gemeente heeft onvoldoende veiligheidsmaatregelen getroffen.

Eiser is als fietser op een fietspad in botsing gekomen met de hem tegemoet fietsende heer X. Als gevolg hiervan heeft eiser letsel opgelopen, onder meer in de vorm van een dwarslaesie ter hoogte van de nekwerfels. In deze procedure vordert eiser een verklaring voor recht dat de gemeente aansprakelijk is voor de materiële en immateriële schade die hij lijdt ten gevolge van het ongeval en een veroordeling van de gemeente tot betaling van de schade en kosten, met een voorschot van € 100.000. Eiser stelt de gemeente als wegbeheerder aansprakelijk voor de door hem als gevolg van het ongeval geleden schade, primair op grond van artikel 6:174 BW en subsidiair op grond van artikel 6:162 BW.

De rechtbank stelt voorop dat het fietspad een opstal is in de zin van artikel 6:174 BW en dat de gemeente ten aanzien van het fietspad kan worden aangemerkt als wegbeheerder. De gemeente dient als wegbeheerder ervoor zorg te dragen dat het fietspad zodanig wordt ingericht en onderhouden dat deze geen gevaar oplevert voor weggebruikers. Anders dan de gemeente is de rechtbank van oordeel dat er ter plaatse van het ongeval sprake was van een gevaarscheppende situatie. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt. Het enkele feit dat een weg niet voldoet aan de CROW-richtlijnen (de richtlijnen van het Centrum voor Regelgeving en Onderzoek in de Grond-, Water- en Wegenbouw en de Verkeerstechniek) maakt niet zonder meer dat sprake is van een normschending in de zin van artikel 6:174 BW, maar dit kan wel als (een van de) gezichtspunt(en) meewegen bij de beoordeling in de zin van artikel 6:174 BW. Vast staat dat de bocht ter plaatse van het ongeval onoverzichtelijk is. Bovendien is het fietspad 120 cm breed, terwijl een fiets een (maximum)breedte heeft van 75 cm waardoor het lastig is voor tegemoetkomende fietsers om elkaar te passeren. De gemeente had er dan ook juist op deze plaats rekening mee moeten houden dat niet elke verkeersdeelnemer de nodige voorzichtigheid en oplettendheid betracht. Weggebruikers hoeven er geen rekening mee te houden dat er direct ná aanvang van het bosfietspad een

bocht naar links volgt, waarbij slechts aan één kant een uitwijkmogelijkheid naar de berm bestaat. De rechtbank is voorts van oordeel dat, indien tegemoetkomende fietsers elkaar op juist op deze plaats op het fietspad tegenkomen, onder deze omstandigheden de kans op een ongeval met mogelijk ernstige gevolgen aanzienlijk is. De rechtbank is van oordeel dat van de gemeente verlangd kan worden dat zij ter plaatse eenvoudige maatregelen treft als het plaatsen van een verkeersbord dat waarschuwt voor een aankomende bocht naar links en/of het ter plaatse door snoeien laaghouden of verwijderen van de begroeiing die het zicht op de bocht naar links belemmert. Hieruit volgt dat de gemeente de op haar als wegbeheerder rustende zorgplicht heeft geschonden, nu het fietspad ter plaatse van het ongeval niet voldoet aan de eisen die daaraan onder de gegeven omstandigheden mogen worden gesteld en de gemeente onvoldoende veiligheidsmaatregelen heeft getroffen. Het feit dat in het verleden nooit eerder ongevallen op deze plaats hebben plaatsgevonden, doet hieraan niet af, aangezien op de wegbeheerder een risicoaansprakelijkheid rust. De verklaring voor recht wordt toegewezen. Ook de schadevergoedingsvordering en het voorschot worden toegewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 18-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:6819

Zaaknummer: C.03 / 234750 / HAZA 17-217

Rechters: F.C. Alink-Steinberg

Advocaten: J.F. Vermeulen en M. Bouman

Wetsartikelen: 6:174 BW

RECHTSPRAAK

Vordering van Consument tot vergoeding van kosten medische expertise en advocaatkosten is afgewezen. Medisch expert heeft geen causaal verband vastgesteld tussen het verkeersongeval en de lichamelijke klachten van Consument. Het bewijs van de vermeende toezegging tot vergoeding van de kosten door de aansprakelijkheidsverzekeraar van de wederpartij is onvoldoende betrouwbaar en volledig.

Consument is betrokken geweest bij een verkeersongeluk. Consument stelt hieraan letsel te hebben overgehouden en heeft een beroep gedaan op de aansprakelijkheidsverzekering van de tegenpartij, die ter beoordeling van het letsel een externe schadebehandelaar heeft ingeschakeld. De schadebehandelaar stelt vast dat het causaal verband tussen bepaalde lichamelijke klachten en het ongeluk ontbreekt. Tussen de schadebehandelaar, de zoon van Consument en de advocaat van Consument heeft een gesprek plaatsgevonden waarin is gesproken over inschakeling van een partijdeskundige door Consument. Consument stelt dat daarbij door de schaderegelaar een toezegging is gedaan over het betalen van een voorschot op de kosten van deze deskundige en haar advocaat. In deze procedure vordert zij betaling van het volgens haar toegezegde bedrag. Ter bewijs levert Consument een fragment van een – heimelijk – gemaakte geluidsopname van dit gesprek, waarbij zij stelt dat dit een fragment is van een veel langer gesprek. Ondanks klemmend verzoek brengt Consument niet de volledige opname in de procedure. De Commissie oordeelt dat het geluidsfragment onvolledig is en onvoldoende op betrouwbaarheid kan worden getoetst. De Commissie wijst de vordering af omdat deze wordt betwist door Verzekeraar.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 13-07-2018

Zaaknummer: GC 2018-419

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor doodslag. Moeder, broers en kinderen van slachtoffer voegen zich als benadeelde partij in strafproces. Onduidelijk of het deel van de vordering dat betrekking heeft op de geldlening gemaakt voor de begrafenis kosten op hetzelfde ziet als de post met de gemaakte kosten van de begrafenis: niet-ontvankelijk. Voorts komt affectieschade (nog) niet voor vergoeding in aanmerking.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 30-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:7225

Zaaknummer: 10/660012-17

Rechters: J.J. Bade, J. van Dort en D. Visser

Advocaten: S. Epema

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Werknemer van bedrijf dat technische installaties verzorgt krijgt stroomschok vanwege losse kabel in airco-installatie. Schending zorgplicht werkgever ex artikel 7:658 BW in verband met bekendheid werkgever gevaarlijke situatie, gebrek aan controle door werkgever en onvoldoende veiligheidsmaatregelen.

Verzoeker was sinds 2006 als servicemonteur in dienst bij verweerster sub 1, een bedrijf dat technische installaties verzorgt. In 2010 heeft verweerster sub 1 van het Marriott Hotel in Amsterdam de opdracht gekregen om airco-installaties te plaatsen, te installeren en in werking te stellen. De taak van verzoeker hierbij betrof het in werking stellen van de airco-installatie. De airco-installatie was al geplaatst en geïnstalleerd door een Duits bedrijf, MJD. Bij de aanvang van zijn werkzaamheden aan de airco-installatie heeft verzoeker een elektrische schok van 380 Volt gekregen. De oorzaak van deze schok was een losse kabel in de airco-installatie. Een week later is bij verzoeker een herseninfarct geconstateerd. In deze deelgeschilprocedure verzoekt verzoeker de kantonrechter om voor recht te verklaren dat verweerster sub 1 aansprakelijk is voor de schade die verzoeker lijdt als gevolg van het ongeval en om voor recht te verklaren dat verweerster sub 1 en diens aansprakelijkheidsverzekeraar Achmea de schade die verzoeker lijdt als gevolg van het ongeval aan hem dienen te vergoeden.

De kantonrechter overweegt dat de kern van het geschil de vraag is of verweerster sub 1, als werkgever, aansprakelijk is voor de schade die verzoeker stelt te hebben geleden in de uitoefening van zijn werkzaamheden (artikel 7:658 BW). Hiervoor is van belang of verweerster sub 1 aan de op haar rustende zorgplicht heeft voldaan. De kantonrechter volgt verzoeker niet in zijn betoog dat verweerster sub 1 ingevolge het arrest *Power/Adross* (ECLI:NL:HR:1993:ZC1027) aansprakelijk is voor de fouten van MJD. Er is immers (veronderstellenderwijs uitgaande van de juistheid van de stelling van verzoeker dat de stroomschok veroorzaakt is door het niet goed vastzetten van een kabel in de airco-installatie) sprake van een specifieke fout van een medewerker van MJD en niet van een tekortkoming in een algemene zorgverplichting door MJD. De kantonrechter onderzoekt vervolgens of verweerster sub 1 een eigen zelfstandig verwijt te maken valt. In dit kader acht de

kantonrechter van belang dat verweerster sub 1 bekend was of mocht worden verondersteld met het feit dat er bij werkzaamheden aan een airco-installatie waar stroom op is gezet, sprake kan zijn van een gevaarlijke situatie. De kantonrechter overweegt vervolgens dat van verweerster sub 1 als werkgever in het kader van haar zorgplicht ten opzichte van verzoeker verwacht mocht worden dat zij ervoor zorg zou dragen dat de bekabeling in de airco-installatie goed vast zat door of deze zelf te controleren voordat de stroom erop zou worden gezet of door deze controle van MJD te eisen. In het geval dat verweerster sub 1 als werkgever ervoor kiest om de bekabeling van de airco-installaties bij uitbesteding van het elektrotechnisch installatiewerk niet te controleren, ligt het op de weg van verweerster sub 1 om dan zorg te dragen voor voldoende veiligheidsmaatregelen. Dit betekent dat verweerster sub 1 verzoeker rubberen handschoenen en matten mee had moeten geven, teneinde de risico's te beperken. Dit zijn maatregelen waarover verweerster sub 1 zelf in haar Handboek Veiligheid spreekt. Tot slot overweegt de kantonrechter in het kader van het causaal verband dat het controleren van de bekabeling het ongeval zou hebben voorkomen en dat met het verstrekken van rubberen beschermingsmatten en rubberen handschoenen het ongeval niet dusdanige gevolgen zou hebben gehad als thans het geval is. Dit leidt tot het oordeel dat verweerster sub 1 haar zorgplicht jegens verzoeker heeft geschonden. De kantonrechter wijst de gevraagde verklaring voor recht toe.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 28-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:6946

Zaaknummer: 5418160

Rechters: J.M. Graat

Advocaten: J. van de Klashorst en R.H.J. Wildenburg

Wetsartikelen: 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Geschil tussen leidend verzekeraar en volgend verzekeraar over al dan niet in acht nemen van de Regeling Asbestschaden bij afwikkeling van schade van asbestslachtoffers. Rechtbank: dat de volgend verzekeraar weigert de Asbestregeling te volgen is naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar.

Allianz is een leidend verzekeraar. Zij wikkelt, mede namens andere verzekeraars, claims onder polissen af met inachtneming van de Regeling Asbestschaden. Hampden is een *run-off* verzekeraar. Zij wikkelt verzekeringen af, maar er worden geen nieuwe verzekeringen afgesloten. De Asbestregeling is samengesteld door het Verbond van Verzekeraars en is niet bindend. Allianz, Hampden en rechtsvoorgangers zijn of waren lid van het Verbond van Verzekeraars. Hampden heeft aan Allianz laten weten dat zij de schade zullen gaan regelen volgens het normale recht en niet meer volgens de Asbestregeling. Hampden heeft nog wel bijgedragen aan de afwikkeling van polissen die al gaande waren tijdens het verzenden van de brief. Daarna is zij gestopt met bijdragen.

Allianz vordert te verklaren voor recht dat Hampden als volgend verzekeraar moet bijdragen aan de door Allianz als leidend verzekeraar met asbestslachtoffers overeengekomen en overeen te komen schaderegelingen.

De rechtbank is van oordeel dat de volmacht die besloten ligt in het instemmen met de *to follow*-clausule in beginsel herroepen kan worden. Dit kan als Allianz zich onredelijk gedraagt, maar ook als dit niet zo is. Deze opzeggingsvrijheid is echter niet onbegrensd (artikel 6:248 lid 2 BW). Allianz beroept zich er dan ook op dat de herroeping naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Dat beroep slaagt. De scheiding tussen de interne (verzekeraars onderling) en de externe situatie die Hampden schetst is in de praktijk alleen toe te passen door de gelaedeerden te verplichten om apart Hampden aan te spreken onder de polissen, voor het gedeelte van de schade dat overeenkomt met het risicopercentage van Hampden. Anders blijft immers het deel van Hampden in de door Allianz betaalde 100% van de uitkering ten laste van de andere verzekeraars. Een rechtsgrond voor die verhoging van het door hen te dragen schadepercentage ontbreekt. Ook het laten betalen van dat percentage

door Allianz als leidend verzekeraar – omdat zij de bezwaren van Hampden heeft genegeerd – mist een deugdelijke rechtsgrond, zeker nu hiervoor is vastgesteld dat Allianz niet onredelijk heeft gehandeld. Een verplichting van de gelaedeerde (of de verzekerde/verzekeringnemer) om apart Hampden aan te spreken is echter in strijd met het naar buiten toe kenbare karakter van de co-assurantiepolis met Allianz als leidend verzekeraar. De constructie van de co-assurantiepolis met een leidend verzekeraar komt veel voor en strekt ertoe, ten behoeve van degenen die aanspraak maken op dekking, dat duidelijk is dat zij zich dienen te richten tot de leidend verzekeraar, die namens de andere verzekeraars de beslissingen neemt en tot uitkering komt. Een gelaedeerde (of verzekerde/verzekeringnemer), als buitenstaander, mag daarop afgaan en behoeft zich niets gelegen te laten liggen aan de interne conflicten tussen de verzekeraars. Hampden wist, toen zij de polissen overnam, dat het om co-assurantiepolissen ging waarbij vaak een ander, zoals Allianz, leidend verzekeraar was. Zij had ervoor kunnen kiezen om dat niet te doen. Zij wist dat zij zich committeerde aan de beslissingen van de leidend verzekeraar. Zij wist ook dat haar verdienmodel het niet mogelijk maakte om niet-voorzien uitkeringen deels door te berekenen in premies voor nieuw af te sluiten verzekeringen. De rechtbank is dan ook van oordeel dat de herroeping door Hampden van de volmacht aan Allianz naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is, omdat zij de gevolgen van haar eigen bedrijfsmatige keuzes aldus per saldo zou afwentelen op de gelaedeerden. De herroeping heeft geen effect gehad. De zaak wordt naar de rol verwezen omdat partijen hebben aangegeven bereid te zijn tot overleg.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 28-12-2016

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2016:10490

Zaaknummer: C/10/483797 / HA ZA 15-910

Rechters: P.F.G.T. Hofmeijer-Rutten

Advocaten: M. Timpert-de Vries en W.A.M. Rupert

RECHTSPRAAK

Eiser stelt dat Staat onrechtmatig handelt jegens hem door te weigeren zijn strafvervolgning over te nemen van Frankrijk. Eiser niet-ontvankelijk in vorderingen: IRK zal bij beoordeling van het tegen eiser uitgevaardigde Europees arrestatiebevel tevens toetsen of overlevering moet worden geweigerd vanwege verbondenheid met Nederlands grondgebied. Daarmee staat een met voldoende waarborgen omklede rechtsgang open en is de weg naar de kortgedingrechter afgesloten.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 02-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:10361

Zaaknummer: C/09/555421 / KG ZA 18-653

Rechters: M.E. Groeneveld-Stubbe

Advocaten: N. Hendriksen en M.M. van Asperen

RECHTSPRAAK

Eiser stelt dat Staat onrechtmatig jegens hem handelt door voortzetting van zijn voorlopige hechtenis. Vordering tot onmiddellijke invrijheidstelling. Eiser niet-ontvankelijk: er stonden andere met voldoende waarborgen omklede rechtsgangen bij de strafrechter open, die eiser niet heeft benut.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 02-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:10431

Zaaknummer: C/09/557682 / KG ZA 18/801

Rechters: G.P. van Ham

Advocaten: M. Goedhart en A.Th.M. ten Broeke

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor één zware mishandeling en twee mishandelingen door op het terras van een voetbalclub drie personen met een terrasstoel tegen het hoofd te slaan. Toewijzing immateriële schadevergoeding van € 2.500 aan een van de slachtoffers. Ander slachtoffer niet-ontvankelijk in vordering vanwege eigen aandeel in het ontstaan van de vechtpartij (onevenredige belasting strafproces).

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 06-06-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:2094

Zaaknummer: 22-000155-18

Rechters: R.M. Bouritius, L.C. van Walree en M. Pheijffer

Wetsartikelen: 300 Sr en 302 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor stalking/belaging door slachtoffer regelmatig te volgen op haar route van en naar werk, te verschijnen in haar directe woonomgeving, meermalen een gps-baken onder haar auto te plaatsen en veelvuldig contact met haar te zoeken via social media (met nepaccounts), bellen en sms. Beoordeling post ‘studievertraging’ vormt onevenredige belasting van strafproces. Toewijzing immateriële schadevergoeding ad € 4.000 aan slachtoffer.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 28-03-2017

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2017:11682

Zaaknummer: 15/871946-16

Rechters: C.A.M. van der Heijden, P.H. Lauryssen en E.I. Terborg-Wijnaldum

Advocaten: S.C. Sassen

Wetsartikelen: 285b Sr